

Presentació del II Seminari sobre Patrimoni Literari i Territori

Fa mesos, el suplement de cultura de *La Vanguardia* dedicava un article a les *Històries que expliquen l'experiència de la malaltia*, en què es mostrava la constatació que entre els pacients creixia la necessitat de «narrar» el seu cas específic per, així, poder-lo contextualitzar. Habitualment, el metge, mesurador i dictaminador extern de la situació del malalt, el deixa sovint en una situació d'inseguretat i desconcert que en casos extrems pots dur-lo fins i tot a una mena de síndrome d'Estocolm. L'experiència anglesa de deixar que el malalt s'expliqui ha permès comprovar que això sol iniciava el camí de la curació.

En l'edició anterior del Seminari sobre Patrimoni Literari i Territori, vàrem poder constatar la necessitat col·lectiva de «narrar» la suposada malaltia de la literatura catalana. I diem suposada perquè els qui hi tenim algun tipus de relació (sigui a les escoles, als museus o en associacions...) sabem que no és pas una literatura dèbil, sinó que ens la fan sentir així uns mesuradors i dictaminadors externs. L'any passat va iniciar-se la verbalització compartida dels diversos contextos particulars. El seminari dedicat al *Valor dels espais* va exercir de conductor per a modelar la narració de manera que quedessin establerts uns possibles canals no de curació, sinó de la recuperació en la relació.

Deia *La Vanguardia* que «a mesura que la narrativa del pacient es converteix en el mapa amb el qual es guien metge i pacient, aquest darrer comença a alliberar-se d'aquells "no puc, sempre és així...", "de les malalties cròniques». El malalt va deixant de ser «un cas» mereixedor del regal de la recepta per convertir-se en protagonista de la seva pròpia realitat. Però, què s'ha de fer, es preguntava el diari, per donar un espai a la narrativa individual en un món de veritats generalitzades?

Bé, doncs, la literatura catalana amb aquesta segona edició del Seminari... té avui una nova possibilitat de narrar-se i topografiar les diferents realitats i les situacions de manera que l'amplada de l'objectiu de la nostra mirada ens permeti palpar el sentit de pertinença i desfer els nusos que, massa sovint, tenallen el moviment progressiu. El tema triat per a aquest any, *Les estratègies de comunicació del patrimoni literari*, és del tot propici per aconseguir-ho.

El programa s'ha volgut estructurar de manera que es facin evidents els diferents camins que utilitzem, de forma independent els uns dels altres, perquè la literatura catalana sigui present en tots els estrats de les relacions culturals, de l'ensenyament a l'oci, passant per les estratègies circumstancials dels aniversaris, o les generades espontàniament entorn els clubs de lectura o a les sales de lectura. Esperem que demà al migdia hagi crescut l'autoestima i ens emportem aires nous per a millorar la nostra eficàcia en els respectius llocs de treball. Voldríem, això sí, fer una recomanació: que fugim del lament estèril i busquem els aspectes positius que ens han d'ajudar.

Finalment, volem felicitar-nos pel treball d'equip que ens ha permès ser avui aquí. Primerament, agrair a la Institució de les Lletres Catalanes el suport incondicional, que ens ha fet arribar eficaçment de la mà de l'Ester Valls, i també al Consorci de Sitges que amb el rigorós bon humor de la Mònica Porta hi ha posat energia i eficiència.